

מח:

אב"ב בשני בתים א'. והא דלא מוקי לה רב יהודה כרז ששת לאו דקסבר דאפילו בשני בתים הוי עירוב לז"ה דהא אפילו כלים קאמר רב יהודה לקמן ^א דחולק עירובו אינו עירוב דעד כאן לא קאמרי ז"ה אלא דמלי' למנא ואייתר והא דלא מוקי כרז ששת משום דפרין בסמוך לרז ששת דנהוי כחמשה ששרויין בתר אחת וקסבר דאמר דיוורין להחמיר:

לרב יהודה דאמר כגון שנתנה אמצעי' עירובה בזו וכו'.

לרז ששת לא שייך למיפקר הכי דכיון שנתנו עירובן בזמנעית ולא נתנו עירובן יחד אלא בשני בתים גלי אדעמיי'הו דלא ניחא להו לחילונות להשתתף ביחד אבל כשנתנה אמנעית עירובה בזו וזו ליכא גלי' דעמיי'הו התם כולי האי אי נמי לרז יהודה כיון שנתנה עירובה בזו וזו נעשה כאלו דרה בחילונות בזמניהם ונעשית לכל אחת ואחת להיות שלוחה ולרז ששת אין האמנעית נעשית שליח דאדרבה כולן דיירין זה:

יאמרו דיוורין דהחמיר. והא דאמר בפרק דהר (לקמן דף סו:) נתנו עירובן צפנימית ושכח אחד מן הפנימית ולא עירב שתי'הן אסורות משום דלא מזני מצטל לפנימית דאיכא חילונה דאסרי עלייהו שאני התם דפשעה:

רשות אחת משתמשת בשתי רשויו' ואין שתי רשויות משתמשות **לרשות אחת**. כן גרס הקונטרס ומפרש הקונטר' שהחילונות משתמשות באמנעית ופי' משתמשות כמו משמשת אבל אמנעית אסורה בשמיהן דזו מושכתה לכאן וזו מושכתה לכאן וז' דירות לא ייבצין לה כיון דחילונות לא עירבו יחד רשויות חלוקות הן והא דקאמר שמואל אף זו דברי ר"ש פי' דר"ש דווקא צענין זה התיר והא דקאמר ואודא שמואל לטעמיה משום דסבירא ליה הלכה כדברי המיקל בעירוב ואי סבירא ליה כרז דאמר אמנעית נמי שרי לר"ש בשמיהן לא היה אומר עירבה עם שמהין אסורה עם שמהין וקשה דלפי' היה לו ליגרוס משמשות עם רשויות משתמשות זה ועוד קשה דקאמרינן לעיל [ע"א] דה"ק להו ר"ש לרבנן מ"ש גבי חצירות דפליגיתו כו' ולרב מה ענין זה לזה והא רבנן לא גזרו כלל דהא שרו חילונות בזמנעית ומאי קמשי נמי התם אוושא דיוורין ועוד דלא שמעינן ליה לשמואל בשום מקום דקאמר הלכה כדברי המיקל בעירוב אלא ריב"ל הוא דקאמר הכי לעיל ואדרבה שמואל הוא דאית ליה בפרק חלוץ (לקמן דף פא:) כל מקום שאמר רבי יהודה בעירוב הלכה כמותו ובר פלוגתא דר"ש דהכא היינו ר' יהודה כדאמר לעיל ומיהו בזה י"ל כיון דלא מוכר כאן ר' יהודה צפי' ליתא

ו) בזה"א כלל' דפסיק שמואל לקמן ^י אלא היכא שוכר בזה"א ועוד לשון אף לא אמי שפיר כמו שהקשה צענאם דהוי עדיף טפי אי לא היה תני אף בזה"א לללא דפסיק שמואל לקמן ^י נחלקו רב ושמואל בפירוש לשון המשנה שהיא מותרת עמהן וכן מותרת עמה לכן נראה לר"ת דרשות אחת משתמשת לז' רשויות דאמנעית משתמשת בחילונה דליכא למיגזר (בחילונה) כולי האי שמוציא האמנעית כלי החילונה מזו לזו אבל החילונות אסורות עם האמנעית דילמא אחי להחליף כלים ששבתו בחילונה זו לחילונה זו אבל אין לפרש טעמא דרבנן דחילונות אסורות בזמנעית משום דחילונות אסורות זו על זו כיון דלא עירבו יחד או משום הכי אסורות החילונות בזמנעית משום דאין דיורי חילונות בזמנעית אבל אמנעית תשמש בחילונות דעירובה מרגלתה בשמיהן ורבי יהודה לטעמיה דמוקי לעיל כגון שנתנה אמנעית עירובה בזו ובזו דא"כ לא הוי אחי שפיר הא דאמר ר"ש לרבנן מ"ש התם דפליגיתו אלא ודאי טעמא משום דגזרינן וקאמר שמואל דאף זו דברי ר' שמעון דשרי חילונות ואמנעית זו זו אבל לרבנן שלשתן אסורות והשתא הוי שמואל לטעמיה דאמר עירבה עם שמהין אסורה עם שמהין כרבנן דאמרי שלשתן אסורות דהיינו ר' יהודה ושמואל פסיק כר' יהודה בעירוב אבל לרב אינה אסורה עם שמהין דלפי' לרבנן שרי לאמנעית להשתמש עמהן וקשה למהר"י דאסורה עם שמהין משמע אבל הם מותרין עמה מדלא קתני אסרת על שמהין כמו בסיפא אע"ג דאיכא למימר דאשמעינן דאסורה עם שמהין אע"ג דליכא למיגזר כולי האי וכ"ש דהם אסורות עמה דאיכא למיגזר טפי ומ"מ כיון דלא מתסרי להשתמש יחד אלא משום גזירה אינה אוסרת על שמהין אינה אוסרת על שמהין דהוה משמע וכו'כן אסורות זו עם זו אלא נקט אסורה עם שמהין משמע ודאי דאבל הם מותרין עמה ועוד קשה דבפרק כל גגות (לקמן דף סג.) אמר שמואל הלכה כר' שמעון דאמר גגות חצירות וקרפיות רשות אחד הן לכלים ששבתו בתוכן צין עירבו צין לא עירבו משום דרבי שמעון לטעמיה דהכא לא גזר וגירא לפרש דהא דקאמר שמואל דלרבנן שלשתן אסורות הוי מתרי טעמי חילונות בזמנעית משום גזירה שמה יוליוכו כלי חילונה זו לחילונה אחרת ואמנעית בחילונות ליכא למיגזר שמה תולין האמנעית כלי חילונה זו לאחרת דסתמא דמילתא כי משתמש איניש במאני ידיה קמשתמש ולא במאני דחצריה כדמפרש לקמן (דף עז.) גבי שמי חצירות וחורבה אחת ציניהן ואי משום שלא יוליוכו [צנין] החילונות כליהן בזמנעית הא ליכא למגזר דהוי גזירה לגזירה אלא טעמא דאסורה האמנעית בחילונות שזו מושכתה לכאן וזו לכאן ור"ש פליג אחריויהו והשתא הוי שמואל לטעמיה דפסיק לקמן כר' יהודה בעירוב ולכן קאמר אסורה עם שמהין כרבנן דהיינו ר' יהודה וטעמא משום דזו מושכת' לכאן וזו לכאן כדפרישית אבל הם מותרות עמה דבהא סבר כר"ש דלא גזר וכדפסק בפרק כל גגות דהלכה כר"ש דצין עירבו וצין לא עירבו לא גזר:

מי שהוציאווה פרק רביעי עירובין

בשני בתים. דהשתא לא מיחזרין חילונות בזהדדי: **חמשה שגזו עירובן**. שהיו דרין בתר אחת וגזו מכל אחד את עירובו להחמיר את חצירן להוציא מצמיהן לחצר: **בשני כלים**. בבית אחד: הכי גרסינן כיון דעירבה אמנעית ביה חילונה הויא לה חדא וכי דהר' עירבה ביה

אידך שליחותה עצדה. שליחותה דחילונה עצדה ואישתכח דכולהו כי דהדי עירבו וכולהו לישתרין. ולא גרסינן ואידך מיהא לישתרי ואית דגרסי לה ומפרשי חילונה שעירבה עמה מיהא תישתרי בחילונה האחרת וזו תיאסר זה ואי אפשר לומר כן דכיון דשליחותה עצדה הוו להו כוליה חדא רשותא וכולהו שריין: **לרז ששם קשיא**. כיון דנתנו שמהין עירובן בזמנעית העירוב מציא דיוריהן לתוכה והוו להו כאלו דרין כולן בזמנעית וכיון דעירובן נתון בשני בתים נמצא שלא עירבו שמים החילונות זו עם זו והוי כחמשה ששרויין בתר אחת ושכח אחד מהן ולא עירב עם כולן יחד דכל החצר אסורה ואפילו עירב עם אחד מהן דהא גבי חמשה ^י דחצר אחת תניא לעיל לביט הלל דבשני כלים הוא דהוי עירוב אבל בשני בתים לא ואע"פ שעירבו השנים יחד לענאם והשלשה לענאן והכא נמי כיון דלא מטטרפי דקתני שמים החילונות אסורות זו עם זו אמנעית גופה תיתסר דידה שכולן אוקרין עליה: **אם אמרו** דיורין של זו בזו ע"י העירוב להקל להחמיר יחד יאמרו שהעירוב מציא הדיוורין לתוכה כדי לאסור עליה הא לא דיירי ממש בגוה דליצעי עירובן בבית אחד

הלכך אע"ג דחילונים לא עירבו אהדדי חילון ואמנעי מיהא מטטרפי ולא אסרי אהדדי: **זו דברי רבי שמעון**. דהיא מותרת עמהן וכן עמה: **אבל חכמים אומרים**. דלא שגא נתנו שמהין עירובן בזמנעית לא שגא נתנה אמנעית עירובן ^י בזו וזו היא אסורה עמהן וכן מותרין עמה: **רשום אחת משמשא נאפי רשויות**. כלים ששבתו בחילונות מותרות בזמנעית דהא החילונות לא עירבו אלא עם זו ואין רשות אחרת מושכתן לכד אחר: ואין ז' רשויות משמשא **נרשום אחת**. דכיון דשמי חילונות לא עירבו יחד לעשות רשות אחת אלא רשויות חלוקות הן ואין כח בזמנעית להשתמש לא בזו ולא בזו דזו מושכתה לכאן וזו מושכתה לכאן ושני דיורין לא ייבצין לה ודמיא כאליו היא מהך חצר החילונה שלא עירבה ביה אידך חילונה ואוסרתה וכן נמי כי אולא לאידך חצר דעירבה נמי בזה"א אוקרתה אידך חילונה אבל היכא דעירבו שלשתן הוו כוליה חדא רשותא: אף

אף דהיה כלל' דפסיק שמואל לקמן ^י אלא היכא שוכר בזה"א ועוד לשון אף לא אמי שפיר כמו שהקשה צענאם דהוי עדיף טפי אי לא היה תני אף בזה"א לללא דפסיק שמואל לקמן ^י נחלקו רב ושמואל בפירוש לשון המשנה שהיא מותרת עמהן וכן מותרת עמה לכן נראה לר"ת דרשות אחת משתמשת לז' רשויות דאמנעית משתמשת בחילונה דליכא למיגזר (בחילונה) כולי האי שמוציא האמנעית כלי החילונה מזו לזו אבל החילונות אסורות עם האמנעית דילמא אחי להחליף כלים ששבתו בחילונה זו לחילונה זו אבל אין לפרש טעמא דרבנן דחילונות אסורות בזמנעית משום דחילונות אסורות זו על זו כיון דלא עירבו יחד או משום הכי אסורות החילונות בזמנעית משום דאין דיורי חילונות בזמנעית אבל אמנעית תשמש בחילונות דעירובה מרגלתה בשמיהן ורבי יהודה לטעמיה דמוקי לעיל כגון שנתנה אמנעית עירובה בזו ובזו דא"כ לא הוי אחי שפיר הא דאמר ר"ש לרבנן מ"ש התם דפליגיתו אלא ודאי טעמא משום דגזרינן וקאמר שמואל דאף זו דברי ר' שמעון דשרי חילונות ואמנעית זו זו אבל לרבנן שלשתן אסורות והשתא הוי שמואל לטעמיה דאמר עירבה עם שמהין אסורה עם שמהין כרבנן דאמרי שלשתן אסורות דהיינו ר' יהודה ושמואל פסיק כר' יהודה בעירוב אבל הם מותרין עמה מדלא קתני אסרת על שמהין כמו בסיפא אע"ג דאיכא למימר דאשמעינן דאסורה עם שמהין אע"ג דליכא למיגזר כולי האי וכ"ש דהם אסורות עמה דאיכא למיגזר טפי ומ"מ כיון דלא מתסרי להשתמש יחד אלא משום גזירה אינה אוסרת על שמהין אינה אוסרת על שמהין דהוה משמע וכו'כן אסורות זו עם זו אלא נקט אסורה עם שמהין משמע ודאי דאבל הם מותרין עמה ועוד קשה דבפרק כל גגות (לקמן דף סג.) אמר שמואל הלכה כר' שמעון דאמר גגות חצירות וקרפיות רשות אחד הן לכלים ששבתו בתוכן צין עירבו צין לא עירבו משום דרבי שמעון לטעמיה דהכא לא גזר וגירא לפרש דהא דקאמר שמואל דלרבנן שלשתן אסורות הוי מתרי טעמי חילונות בזמנעית משום גזירה שמה יוליוכו כלי חילונה זו לחילונה אחרת ואמנעית בחילונות ליכא למיגזר שמה תולין האמנעית כלי חילונה זו לאחרת דסתמא דמילתא כי משתמש איניש במאני ידיה קמשתמש ולא במאני דחצריה כדמפרש לקמן (דף עז.) גבי שמי חצירות וחורבה אחת ציניהן ואי משום שלא יוליוכו [צנין] החילונות כליהן בזמנעית הא ליכא למגזר דהוי גזירה לגזירה אלא טעמא דאסורה האמנעית בחילונות שזו מושכתה לכאן וזו לכאן ור"ש פליג אחריויהו והשתא הוי שמואל לטעמיה דפסיק לקמן כר' יהודה בעירוב ולכן קאמר אסורה עם שמהין כרבנן דהיינו ר' יהודה וטעמא משום דזו מושכת' לכאן וזו לכאן כדפרישית אבל הם מותרות עמה דבהא סבר כר"ש דלא גזר וכדפסק בפרק כל גגות דהלכה כר"ש דצין עירבו וצין לא עירבו לא גזר:

מסורת הש"ס

א) [לקמן מנ. ע"ש],
ב) כפ"ח: עירובה, ג) [דף מנ.],
ד) [מנ. ע"ש],

הגהות הב"ח

א) גמ' רשות אחת משתמשת לשתי וכו' כי רשויות משתמשות לרשות:
ב) רש"י ד"ה לרז ששת וכו' חמשה בחצור:
ג) תוס' ד"ה רשות וכו' צפי' ליתא לההיא כלל':

בשני בתים. כדחנניא חמשה שגיבו עירובן כו'. עד כאן לא אמרי בית הילל דהוי עירוב אלא בשני כלים בבית אחת, דבית אחת מצרפן אבל בשני בתים דברי הכל [אין] עירוב. ואמרין לר' יהודי' קשיא דרתי שנתנה האמצעית בעירוב בזו ובזו, אמאי כיון שעירבה האמצעית בהדי חדא מן החיצונות הויא להו תריוהו חדא רשותא כי הדרא מערבא בהדי אידך שליחותא קא עבדא. ולרב ששת נמי קשיא כיון שחלקה ונתנהו בשני בתים מכל מקום הוויין להו כשני בתים, נהיח כחמשה ששרויין בחצר אחת ושכח אחד מהן ולא עירב דאסרי אהדרי. ופוקינן לרב יהודה לא קשיא כגון דמערבא (ב)אמצעית בהדי חיצונה ולא אולא הא חיצונה בחדא גליא דעתא דבהדי אמצעית לחודה היא דניחא לה לערוב, אבל בהדי אידך חיצונה לא, לפיכך לא אמרינן שליחותא קא עבדא. לרב ששת נמי לא קשיא אם באו הללו שלשה אמות של זה בתוך שלשה של זה מותרין החיצונות והקילו עליהן משום דאדוושא דיוורין כמו שאמרנו, נחמיר עליהן כמו שחמשה ששרויין בחצר אחת ושכח אחד מהן ולא עירב כולם אסורין שיהו גם אילו אסורין. אם חשבנום כחצר אחת להקל נחשבם כחצר אחת להחמיר. אמר רב יהודה אמר רב זו דבתי ר' שמעון. כי שתי החיצונות אסורות. אבל חכמים אומרים רשות אחת משתמש עם שתי רשויות, ואין שתי רשויות משתמשות עם רשות אחת. ושמואל אמר לדברי חכמים שלשתן אסורות.